

"The
STAR"

Інформативно-суспільний тижневик

INFORMATION'S WEEKLY

Рік I, чи 4.

Міттенвард

5. 1946

М. С.

ПЕРЕД ВИБОРАМИ.

Напевно кожному мешканцеві нашого табору стало радісно на душі, що от нарешті й наш табір матиме можливість справді демократичним способом покликати, голосами більшості, до керування таборово-громадськими справами, таких людей, що на це собі вповні заслуговують та здобудуть довіру своїх співві- борців.

Наш український народ вже в давну-давнину вибирал свою старшину вільним голосуванням, бо був переконаний, що тільки тоді та людина, як вибранець народу, має повне право засту- пати інтереси широкого загалу- громадян, та що тіж громадя- ни покликаючи до проводу людей - водночас зобовязуються слу- хати ту владу та повинуватись її розпорядженням та наказам.

Отже демократична форма виборання провідників в Украї-

ні. ченоса.. Її знали наші праєкти й нею послуговувалися ще в часах нашої славної Княжої Доби. Вже ті давні наші пра- щурі вміли доцінювати голос народу. Всі важливі справи, що торкалися громади, волості чи навіть цілого народу - завжди обговорювало на спільніх нарадах- зібраннях - вічах. І саме на них рішали про всі важливі постанови, шукали середників і способів, запогти злу, направити якусь кривду чи під- прийняти якийсь важливий крок оборони перед ворогом; за- хистити людину, громаду й суспільність перед загрозою знут- ря зовні. Още були справи, що інтересували загал, проте цей загал спільними силами обмірковував їх, спільно вибирал своїх представників(звичайно найстарших) і спільно з ними захищав своїх інтересів та боровся за кращі умовини свого прожитку.

Відомим є, що тоді, коли була між громадою згода й доб- ра розумна виміна думок та зосереджене одностайнє рішення, тоді народ зумів завжди обстояти свої права на життя, за- хистити волю, скріпити свої позиції внутрі та оборонитись перед зовнішнім скритим і явним неприятелем.

Натомість, коли бракло згоди, коли інтереси національні й загально-громадські, заступили приватні й міжусобні, тоді настуває занепад, що йшов у міоу розбратау, а в результаті прийшли другі, які покинули не лише чужі закони, але навіть думку свою вложили тим, що не зуміли узгіднити й кер-

кермуватись своєю волею і правом?

Цю втрату відчув наш народ у цілій величині, ширині й насідках, але було залічно.

У другій добі нашого інулого, за часів козацьких відходжувачів і набирає силий права вільний голос. Козацька братія не більш земократизувала своє внутрішнє життя. Вони звели вільний вибір своєї зверхного старшини - стамана-гетьмана та інших козацівих зверхників. Раділи своєм успіхом, бо є, кожний з них, сірих козацько-бійців мав право сказати своє слово та вибрати старшину на те, щоб вибраний мав право наказувати, відповісти та заступати справи цілії козацької братії, помагати їм, дораджувати та, як що того треба, провадити їх в бій з наїздником-ворогом за вольності козацькі, за віру православну та виборським тимсамим накладав на себе обов'язок слухати старшини та йти разом із ним ходи та на смерть за ту святу воду, за правду, за народ!

Нажаль в насідок крамбл та особистого честілюбія, а то й чужого впливу, насилля й денукліації, занепадає і ця козача слава й воля.

І от щоді, коли навіть в західній Європі ще ніхто не думав про демократію й демократичний устрій правління, в час абсолютизму та деспотії, - наша козацька держава створила й берегла всіх козацьких демократичних вольностей, до часу, коли чужий деспотизм і тут не зрештував цілі волі та не накинув свого насилля і терору.

Третій період 1917 р. на час української державності, котра із своєю появою звела (може навіть за великий) демократизм та ним кермувалась...

І тут не можна відмінити невдач у демократизмі. Суть в тім, як чи то демократію розуміє. Бути більшим демократом від демократії взагалі, це також явище шкідливе, так як з другої сторони голосити демократію "чайдемократичною" тільки в себе, а діяти методами скрайнього тоталізму й диктатури - це фікція і облуда!

Демократія - це воля і сила народу; отже й сама вона мусить служити гому народові, що її визнає та вірює, кермуються. Це одначе не означає вже розперіданості й сваволі. Відомо, що й демократія має своє правосуддя. І там, як боронить одиницю і суспільство, так і карає проступки супроти одиниці, суспільності й нації.

Стеже демократія визнає свободу народу, людини і вільності, але впершу чергу базує свої інтереси, не бто інтереси даного народу й церкви, яка є чайвиком зоранізованою одиницею!

Проте добрі й ідеальні побори цілості цін національних інтересів, в першому чи другому, треба мати на увазі виборцям і вибраним. Тим рівном мусить кермуватись треба навіть у найнижчих клітинах організованого життя, тим більше нам українцям, що відказані на свої власні сили, і лише у залежності нашої праці науки й енсигні, залежатиме наше сучасне та найближче майбутнє.

Йдім до виборчих уривів із свідомістю, що вибираємо людей лише таких, що дають запоруку чесної праці і загання за кращі дні нашої спільноти, котрим добро Батьківщини буде вище інших особистих чи класових інтересів,

та котрі свою посланням, гілкістю і справедливістю, зас-
луговують собі тепер та наше довіря та не зловживи-
ть того довіря в близькому майбутньому.

Певність і довір'я може мати лише до тих людей, що мають чисту совість минулої, та що кермувалися і кермуються в першу чергу, добром Батьківщини, котра є ім дорожча від хвилевих емігрантських конюнктур, бо ті люди напевно й надальше не зможуть нашого довір'я, наших голосів, а навпаки, як іравно-окликані заступники провідники, будуть опікуватись нашою громадою як найкраще; застіплювати нас перед небезпеками й злобними підступами, бл ім світитиме добро цілості нашого доптаного, але геройськи видержливого, народу!

Не фабрикуймо багато виборчих лист! Не роздрібнюю-
мо себе зайво, не провальмо нечесної агітації, не ширім
огірчення серед своїх і чужих, — лиш як дозріла збірнота,
як сини й дочки однієї Матері обнімім "найменшого брата"!
— Інші турботи освітні пра-

Селяни й робітники, учні та гелій культурно-освітні працівники, інженери й лікарі, спортсмени й учні, багатші з убогів - всі ми одна сім'я, в сіхнас турбує і давить одна тверда доля Східальної Європи, всі терпимо за одну ідею, всі щмагаємо до одної мети, проте й до наших таборових виборів, до унівіборчих, йдемо з однією думкою: вибрати людей чесних, свідомих, національно заправцьованих і вірних не тимчасовій конфігурації, але Батьківщині, із стражданням та геройській боротьбою!

Що, коли повернемо до Нєї. Вона прийняла нас, як своїх вірних синів, котрі й серед найважчих обставин, в далекій чужині, жили й працювали для Нєї і кермувались тільки добром загальним, національним, добром Рідного Краю'

T T T

О. Олесь:

... В маленьких людях - дух малый...
Вони малі - малого тільки й хочуть.

Ідуть дорогою, не збочуть,
Бояться нічі, навіть мли.

100 200 300 400 500 600 700 800 900 1000 1100 1200 1300 1400 1500 1600 1700 1800 1900 2000

В великих людях - вільний дух
Деяція юнського прикутий...

Іх забить крила розгорнути,
Іх кличувъ простір, воля, рух !

c c c

ПРИЙДЕ ЧАС, КОЛИ НЕ СЛОВАМІ ВУДЕМО З"ЯСОВУВАТИ СУТЬ
НЕВМІРУЩОЇ СТРІЛЛЬНОЇ ІДЕІ!

/ E. K. /

М.С.:

ЕВРОПА СЬОГОДНІ
(продовження)

3.

До держав, що находяться в доволі складному положенні належить Італія. Ця країна, що так як і Німеччина стояла в збройному змаганні з Західними Аліянтами, опамяталась найскоріше й зручно, чи незручно відсточила з цього кола смерти в нації, що після розгрому Німеччини буде грати таку саму роль, як це було після першої світової війни. Але тим разом справа стала відразу ясною; а саме Аліянти беручи під увагу скомпліковане положення та поставу італійського народу - ніяк не дозволили італійцям на більші вільні рухи, чекаючи аж певний протяг часу: частину можливість оприлюднити ту країну до категорій вільних держав. Це почали сталося вже тепер, але італійцям ще далеко до повної волі.

Зміна політичного устрою - перехід з монархії в республіку - ще вияснив ситуацію і, може посилив, Італію не так внутрі, як як ззовні, доказом чого може бути заява англійської кермівної Партії Праці, але на ділі Італія і надальше борикається з всякою труднощами. Ті труднощі є двоякого / в грубому / характеру: 1/ Італія лежить в сусістві соціетської Югославії, інтереси якої сягають, мабуть не лише по Тріесту / як дехто думає / але далеко дальше. Ті інтереси сягають до Африки, до кордонів Франції і звідтам даліше... .

Сучасну слабість Італії дуже добре бачить східний аліант, проте вживає всіх заходів, старань, дипломатичних і позакулісових махіаній, покликуючись при тому на всі правні й безправні інтереси Югославії, з однієї сторони, а з другої пускає в рух великий пропагандивний апарат у нутро Апеннінського півострова, щоб, коли не вдасться при помочі югославських "інтересів" добути для себе Тріест і "податків", то посильти, поки дастися свої впливи, внутрі цієї розбитої країни й згодом висувати різні "благородні" і "найдемократичніші" гасла в "обороні" цієї країни перед західним капіталізмом, а може й ще перед ким... .

2/ Присутність аліантських військ каже Італії числитися з ними може більше, як цього ій хотілося б та звертати свої очі таєм в сторону Заходу, бо Схід під сучасну пору, крім комуністичної літератури, пропагандує й "безплатних" агентів - нічого більше не дає, натомість Захід сяк -так обороняє італійського Тріесту й об'єднання сучасних відшкодувань, якого так домагаються советські "міролюбці". Коли отже додати ще труднощі господарсько-економічного характеру та нестабільної позиції нового республіканського уряду й заворушення раз комуністів, раз монархістів - маємо образ сучасної Італії, котра ані тепер ані в найближчому майбутньому не матиме спромоги впізні висвободитись. Це і вдалося б відносно Заходу, але, якщо залиште ії Захід, то накриють ії "лікунчі" крила Сходу. Зміниться може лише тоді, коли остаточно вирішився доля не лише Італії але взагалі всіх тих держав, що вже скоршче чи пізніше, спершу стали сусідами, а згодом опинились таки в горнилі "всеобщого католіка". Поки цей "като-

"... відповідь на це ще нічого на краще не зміниться.

ПРОРОКУВАННЯ

Йоган Готфрід Герцер (1744 - 1803), німецький філософ і етнограф вінус в 1769 р. таке: "Україна стане колись новою Грецією: прекрасне підсоння цього краю, весела вдача народу, його музичний хист, родюча земля, колись прокидається. З тільки маліх племен якими чайже були колись греки, повстане велика, культурна нація і від межі простягнеться до Чорного моря, а відтіля ген. у далекий світ."

Йоган Георг Коль /1808 - 1878/, великий учений і мандрівник, у книзі "Ді Україне" пише:

"Немає найменшого сумніву, що колись велітенське тіло російської імперії розпадеться, і Україна стане знову вільною і незалежною державою. Час цей наближається поволі але не ухильно. Українці є нація з власною мовою, культурою та з історичною традицією. Хвилево Україна роздерта поміж сусідами. Але матеріал для будови української держави лежить готовий. Коли не сьогодні, то завтра з'явиться будівничий, що збудує з тих матеріалів велику й незалежну українську державу".

Карель Гавлічек Борсевський (1821 - 1856), чеський письменник і громадський робітник, у статті "Слован а Чех" пише:

"Малорусь-Україна - це постійне прокляття, котре са-
мі над собою проголосили ії гнобителі. Так наб'якими
мститься пригноблена воля України..."

Доки не буде направлена кривда заподіяна українцям, доти неможливий справжній міжнародний спокій?"

Тарас Шевченко : " Встане Україна - світ правди засвітить,
і помоляться на волі невольничі літи ! "

БІЛОРУСЬ У БОРОТЬБЕ

/УПС/ Орган Білоруського Визвольного Руху "Рух" в статті "На землях Білорусі" -- іште:

"Життя окупованої Білорусі знаходиться зараз під знаком трьох важливих явищ : 1. зміщеного політичного терору, 2. масового переселення, 3. широкої повстанської боротьби".

ПОЛІТИЧНИЙ ТЕВОР

З приходом більшовиків зразу почалися масові арешти, егзекуції, ссылки... Нижчі підлягали не тільки нечисленні в нас фактичні німецькі вислужники й колляборанти, але увесь національний сільський і міський актив, майже вся народня інтелігенція. Цей терор з деякими хитаннями в своїй силі, із своїми пропливами ці вілплівами триває до нині. Большевикам недозвільно йде про остаточне зломання національного хребта білоруського народу, про фізичну ліквідацію усього елементу упірного на національну

русифікацію і колоніальну великоцарствницьку економічну політику червоної Москви.

МАСОВЕ ПЕРЕСЕЛЮВАННЯ:

Одним із засобів масовачого більшовицького терору в Білорусі є масові ссипки, виселення і переселення. Ссылки, це примусовий вивіз з Білорусі поодиноких людей чи сімей. Але й ці поодинокі ссылки приймають часто масові розміри. Виселення - характерні вивози відразу пільг груп, наприклад цілого села, чи цілої оселі. Переселення - це перекидання великих груп людей з одного місця на друге. Місце переселених займають звичайно прислані небілоруси, люди привезені з іншого місця, найчастіше з-за Уралу. Якщо це все юродили більшовики і до цеї війни то масове переселення людей, переселення, що обіймає зразу мільйони, большевики наслідуючи приклад Гітлера, примінюють в себе тепер це на всіх зайнятих теренах.

ПОВСТАНСЬКА БОРОТЬБА

Коли червона більшовицька армія окупувала знова Білоруські землі, ліси Білорусі роїлися від повстанських відділів, що вели завзятий багатоголовий бій з німецьким окупантом. Ця партизанка складалася як з білоруських повстанських відділів, так із відділів керованих Москвою. Локально стрічалася і невелика польська партизанка.

Партизанка керована Москвою, з ії прихильниками, зліквідувалася. Але решта партизан з ліса не вийшли і більшевики відразу стали перед подібною проблемою, перед якою стояли й німці. Спочатку антибільшевицька партизанка не мала такого розмаху, як антинімецька. Та скоро заведена Москвою політика жорстокого масового пслетичного терору, політика ссилок і переслідувань, значно побільшила партизанські ряди.

Щоб відрізати доплив нових сил в партизани, більшовики зарядили мобілізацією всіх мужчин від 18 - 35 року життя. Вислід того кроку був зовсім противний, бо велика частина мобілізованих, замість у мобілізаційні пункти, пішла в ліс.

Білоруська партизанка концентрується головним чином у великих лісах /Налибоки, Блавежа, Полісся, Баратівській Вячіжські ліси/. З Біловежської партизанської бази акція ведеться як у напрямі на схід так і на захід від лінії Керзона. Польська варшавська преса часто жаліється на партизанські "банди", що гостодарять по всій Білосточчині і вихходят звичайно з Білостоцьких лісів.

Білоруські партизани мають стадий контакт із партізанами інших народів. Йде організація та координація партізанських акцій поодиноких народів. Відбуваються конференції між представниками партизан Прибалтики, Білорусі, України та Польщі та існує між ними стадий контакт".

○ ○ ○ ○ ○

"НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО МЕЧ. УЧІМОСЯ МІНІШЕ ТРИМАТИ ЙОГО

В РУКАХ / С. П. /

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

М.С.:

ПАВЛО ГРАБОВСЬКИЙ
(1864 - 1902)

Павло Грабовський, це гений, а подночас трагічна постать, що жила й діяла в другій половині дев'ятнадцятого століття.

Грабовський, це поет, громадянин і політвязень-мученик за правду, яку любив, дя якої трудився та страждав по засланнях і царських тюрях далекого сибірського Іркутська й інших катівень царської імперії.

Грабовський народився в 1864.р. в Охтирському повіті, на Харківщині. Почиточні науки побирає він в охтирській бурсі, а в дальному, від 1879.р. був він слухачем харківської семінарії, де пробув три роки, до 1882.р.

І от вже в заранні його болідості він виступав між своїм довкіллям, як один із тих, що не боялися сказати правду в очі хоч би й самому царю. Це було й причиною, що Грабовський мусив покинути семінарію. Того ж 1882.року його арештовано як непевного і непримиримого, супроти царя -чоловіка, продержано під поліційним доглядом ю до 1885.р.

Увільнившись з під нагляду царської "охранки", Грабовський працює по різних харківських часописах і журналах. Однаке в осені того ж року забрали його до війська, як "небезпечного", вислали в далікій Ташкент. І тут не залишили його в спокою. Бо наступного року знова арештували і продержали в тюрмі, а 1888.р. вислали його царські вислани в Іркутську губернію.

Далека непривітна чужина, холод і голод та строгість царських доглядачів з однієї сторони, та туга за Батьківщиною - з другої, підмосили й так постійними переслідуваннями і тюрями, підривне життя поста й він юже ніколи не побачив дорогої України й прегарних пшенично-золотих ланів.. Йонмер на холодній Сибірі в 1902.р.

Жир, як поет, громадянин і неустрішимий оборонець волі й прав свого безталанного народу, й помер, як герой, як мученик царського режіу. Впав, як воїн на полі боротьби за краще завтра своєї Батьківщини. Проти царя виступав тому, бо цей становив горюче для всякої поступової думки й нічиючно-візгольських ідей української нації, в обороні яких, він, як послідовний заступник, терпів і життя свое віддав!

На літературне поле виступив Грабовський у 90-х роках минулого сторіччя. Його літературну сагаддину можна поділити на: твори оригінальні, що охоплюють поезію і прозу та критично-пурлістичні письма, й переписи та перекладання з чужої літератури.

З поезій з'явилися перші "Проліски", що вийшли друком у Львові 1894 р., як твори Павла Граба. Дальше по черзі з'явились: "З чужого поля" - 1895 р., "Доля" - 1897 р., "Хома Баглай" - 1898 р., та "Кобза".

Переклад і переспівував твори: Едгара По, Тома Гуд-а, Чучер-а, Байрон-а, Монхелев-а, Вальтер Скот-а, Ади Негрі, Улянд-а й багато інших.

Замітне є те, що Грабо-ський в літературних творах не пішує нових напрямів і шляхів. Його поезія (проза також), є проста, написана гарною чистою мовою і дзвінким милозвучним віршем. В своїх поезіях передає гадки й почуття не лише особистого характеру, але в них порушується загально національній людські питання, виступаючи скрізь супроти понижених і пскривджених. Проте і в писаннях намагається викликати нектіт, то ворогів і губителів, ставлячи натомість симпатію і прихильність до цих тих, що терплять ім'я ідеї правди й волі, для якої він сам трудився, жив і страждав.

о о о

П.Грабо-ський:

ВАСПІВ.

Мало жив я, та чимало
Поблукав ^{по} світу;
Мое сердень ^{ко}шкувало
Ласки і привіту.

Степи, гори, чи діброви-
Все я переходить,
Та приязні і любові
Ніде не находити.

Повертав нераз я з поля
В городи і села,
Та не бачив, де та доля
Шедра і весела.

До людського горювання
Скрізь я прислухався,
Сумний голос безталання
На папір прохався.

Закипали в душі сльози,
Дивлючись на муки,
І зрывались тихо з кобзи
Нерозважні звуки.

9999

До МАТЕРІ.

Мамо - голубко! Прийди поди ися,
Сина од мук захисти:
Болі зі споду душі піднялися,
Що вже несила нести.

Мамо - голубко! Горюєш ти, бачу,
Стогнеш сама у журбі;
Хай я одинцем коняю та плачу,
Важче безмірно тобі!

Може до тебе вже більш не прибуду.
Не дорікай, а прости,
Та од людського неправого суду
Сина свого захисти!

ХАЙ ТЕМНЮТЬ ВИДНОКОЛИ.

Хай темніють видноколи,
Хай страшніш гремлять гро
Не зверну я вбік ніколи,
Не піддамся силі тьми!

Збережу я віру світлу,
Не зречусь надії святих,
Не хилитимусь по вітру
Раз до цих, а раз до тих.

Знаю: згине все погане,
Не подужа зло добра;
Рід людський за іправду
Хоч неправді й побура:

Найважнішими подіями цього тижня можна вважати спробі акуї чимівного піання атомової бомби, що в останніх днях набрава величного розголосу по всій земській кулі.

Оні твердять, що сила атомової бомби не є така страшна, принаймні на зорах, та є її низівність ії далеко не досягла таких розмірів, як того сподівались. Другі ж навпаки, пишуть і говорять, що відліц відраз з атомовою бомбою зовсім задовільний; голівно впорні вдоволили ця спроба самих арамжерів цієї посліднії акції га військовиків, які висловлюються з призначенням та стверджують, що сила й низівність атомової бомби є «слика», в кожному разі більша від будь-яких інших низівних середників.

Лицім було для самих арамжерів та ріжних вчених та експергів, коли побачили, що кози, які були призначенні як послідний експеримент, після вибуху страшної бомби, прекрасно заїдали смачне свіже сіно... В результаті показалось, що низівність бомби є сильніша в першій відмілі, натомість менша в найближчому радіусі! Проте вона й кораблів та кіз не пошкодила, бо вони були найближче підля -радіюса вибуху бомби.

Другою попісю є та, що паризька комітета феденція радить і щераз радить, але безуспішно. Ного туттєва, разгосідують, то знову заперечують собі взаємно. Головиск проблемою і надальше залишається Тріест, але крім того Тріесту є ще багато інших справ, що з причини труднощів їх полагодження, прямо бояться їх порушувати, щоб не затемнювати справи щебільше, бо вона й так темна, як хмарна осіння ніч.

Ця паризька перманентно-безуспішна рада починає деяких політиків нервувати, і декілька з них в загалі потонули в пессимізмі й радять, щоб рідити, хоч наперід знають, що в цієї нараді нічого путнього не буде.

Третью попісю тижна є промова англійського прем'єр-міністра Е. Т. Е. і, котрий сказав, що в Палестині треба завести порядок безогляду чи це подобається жидам чи ні. Бо не можна допустити, щоб жи ізькі терористи нищили державне добро, викидали в місце мости та інші устаткування, а що більше ніколи не можна допустити, щоб ті ж терористи поривали англійських старшин, як закладників. —Хай жиди знають— казав Е. Т. Е.— що не Англія, а Німеччина почала їх/ жidів/ доцентно винишувати, натомість Англія стала в їх обороні..

ТАБОРОВІ ВІСТИ.

Пройшлої неділі в нашому таборі-Міттенвальді-відбулися великі вроцістості, нагоди Пресвятої Євхаристії, що було перенесено на ту нейм. Величезну Полеву Службу Божу, після якої небом відправив парох табору — о. Богдан Сміка. Знаменну проповідь виголосив о. М. Кравчук. Співав церковний хор під лягунгою о. В. Тарнавського. Після Служби Божої відбулася гарно зорганізований похід з Володимирівським Хрестом та Найснажішим Т. а. й. н. а. м. и., довго жабору. Назагал враження, організація і змісць цього мебуденного, гарного свята, що відбулося саме в Річницю відновлення Української Держави /Зо. 6.41. 30.6.46./ було імпозантним; Мешканці нашого табору будуть довго спомінти це таке гарне й зле «слика» з віято незабутнього трицятого червня 1946.р.

Р.І. ч.4.

"Зоря"

ст.10

Таборова хроніка на весело ...

Передвиборчі приготування....

шукає поради....

цей шукає за головою...

дивується....

... не хоче....